

Arrest

nr. 290 415 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 januari 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2021 werd ingediend door :

Z. A., E.A. (..)

Naam op paspoort: Z. A., M. E.A. (..)

Geboren te Beheira op (..)

Nationaliteit: Egypte

Adres: Rotterdamstraat 80/3 2060 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart in 1998 met een Schengenvisum in Europa, meer bepaald Duitsland, te zijn toegekomen. Hij zou vervolgens in 2004 aangekomen zijn in België. Betrokkene diende echter pas op 07.12.2009 zijn eerste aanvraag artikel 9bis in. Deze werd op 24.05.2012 onvankelijk, doch ongegrond beoordeeld. Dit omdat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden, het Vlaamse gewest had een toekenning van arbeidskaart B geweigerd. Op 09.01.2018 diende betrokkene zijn tweede aanvraag artikel 9bis in. Deze werd op 07.06.2018 onontvankelijk beoordeeld. De derde aanvraag artikel 9bis werd ingediend door betrokkene op 08.07.2019 en bleek onontvankelijk op 21.09.2020.

Betrokkene verwijst naar de lange behandelingsduur van zijn verblijfsprocedures als buitengewone omstandigheid. Betrokkene meent daarnaast grotendeels legaal op het Belgisch grondgebied verbleven te hebben de afgelopen 16 jaar, en zich gedurende die volledige periode geïntegreerd te hebben. Hij beweert dat verblijf te geregulariseerd dient te worden omwille van zijn langdurig, deels legaal verblijf. We merken op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan de lange behandelingstermijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene die, zoals uit het administratief dossier blijkt, heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verder toont betrokkene niet aan dat zijn eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verwijst in het kader van artikel 8 EVRM naar diverse rechtspraak van het EHRM, maar past deze niet toe op de eigen situatie, waardoor deze niet aanvaard kunnen worden. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene beweert dat dit artikel zal geschonden worden omdat hij meent in armoede terecht te zullen komen indien hij dient terug te keren, omdat hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen, omdat hij er nergens meer terecht zou kunnen en omdat hij in de onmogelijkheid verkeert om daar bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zijn beide ouders zouden overleden zijn en zijn broer verlamd zou zijn aan de onderbenen waardoor hij niet voor hem kan instaan. Betrokkene legt enkele documenten ter staving van deze beweringen voor. Met de rest van zijn familie beweert hij geen contact meer te hebben en hij zou ook niet bij hen terecht kunnen. Dit is echter een blote bewering. Het lijkt erg onwaarschijnlijk

dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren, dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en dat hij bij een terugkeer in armoede zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou daarnaast een werkbelofte hebben voor een job in België indien hij over een legale verblijfstitel zou beschikken. Hij legt hier echter geen bewijs van voor. Het staat betrokkene echter vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De overige aangehaalde elementen (zijn langdurig verblijf, dat betrokkene de afgelopen jaren intensief geïntegreerd is in onze maatschappij en onze waarden en normen respecteert, zijn excellente inburgering, dat hij heel vlot Nederlands spreekt, dat hij zelfstandig is en thans alleen woont, dat hij waar dit mogelijk was op een positieve manier heeft bijgedragen aan onze maatschappij, dat hij een groot netwerk aan vrienden en kennissen heeft opgebouwd en dat hij bij veel instanties gekend (en geliefd) is, dat zijn motivatie groot is, dat hij verder zelfstandig wil verder kunnen leven en absoluut niet afhankelijk wil zijn van de overheid, het voorgelegde deelcertificaat open module wiskunde door centrum basiseducatie Antwerpen dd. 13.06.2012, het getuigschrift van Nederlandse taallessen open school antwerpen dd. juni 2011, de inschrijving bij centrum voor basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2010-2011 in de opleiding alfabetisering Nederlands tweede taal – Latijns schrift richtgraad 1 en module NT2 Alfa Waystage 12, de inschrijving bij centrum voor basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2011-2012 in les BE open modules en module open module 20 LT, alsook voor Nederlandse taal – richtgraad 1 module BE NT2, de documenten waarop de lesdagen en –uren vermeld staan, het document met 4 afspraken bij het OLC in februari en maart 2013, het document van augustus 2011 waarin staat dat betrokkene een rekentest heeft afgelegd, de verklaring van niveaubepaling van het Huis van het Nederlands dd. 30.11.2009, de weigering van inschrijving voor een cursus Nederlands bij het Huis van het Nederlands dd. 15.01.2014, dat hij werkbereid is, een arbeidscontract uit 2018) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 24 januari 2023 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Z. A., E. A. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Beheira

nationaliteit: Egypte

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als Z. A., M. E. A. (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1e van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag.

Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in de aanvraag.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan, gericht tegen de eerste bestreden beslissing:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 02.07.2021 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft zijn land op jonge leeftijd verlaten en heeft hier, in België, in allé veiligheid zijn leven opgebouwd. Hij vroeg

destijds een visum aan en kwam zo, in 1998, naar de Schengenzone. Hij verblijft dan ook reeds 25 jaar in Europa en sinds 2004 in België. Hij heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen geïntegreerd. Hij is reeds meer dan 25 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Zijn ouders zijn overleden. Hij heeft er enkel nog een broer en die is verlamd. Hij kan er dan ook op niemand rekenen om voor hem in te staan, ook niet tijdelijk. Er wordt gemotiveerd dat hij in Egypte, gezien de tijd dat hij ginds heeft verbleven, nog wel personen zou hebben waarop hij kan terugvallen. Dit is een blote bewering van verwerende partij. Men kan niet zonder meer veronderstellen dat verzoeker nog vrienden en/of familie zou hebben die, zonder enig contact in 25 jaar, hem wel zouden opvangen indien hij terugkeert naar Egypte. Hij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en is dan ook volledig vervreemd van de mensen die hij heeft achtergelaten. Indien men hier de afweging maakt zoals men in andere dossiers pleegt te doen kan makkelijk worden vastgesteld dat hij hier het overgrote deel van zijn meerderjarigheid heeft doorgebracht en voornamelijk als kind in Egypte heeft verbleven. Verzoeker heeft ook meerdere jaren legaal verblijf gehad waardoor hij de kans had om te werken en zich volledig te integreren in België, wat hij ook deed.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en werkbereidheid zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Egypte te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

De duurzame verankering werd reeds aangetoond in 2011, mede daarom werd door DVZ meegedeeld dat verzoeker zou worden ingeschreven in het vreemdelingenregister (BIVR geldig voor 1 jaar), onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B.

Meer dan tien jaar later weigert men rekening te houden met de buitengewone omstandigheden en de duurzame verankering en stelt men dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, doch dit is slechts in het geval hij een verblijf of visum bekomt om nadien terug te keren. Verzoeker zou in zijn land van herkomst nog vrienden hebben, volgens verwerende partij, wat allesbehalve de waarheid is. Men weigert nu al rekening te houden met zijn integratie en duurzame verankering, hoewel dit reeds door DVZ werd bevestigd in 2011 en verzoeker meent dan ook geen kans te hebben om er een positief antwoord te bekomen op een aanvraag tot verblijf, indien hij dit in het buitenland zou indienen. Zijn verwijdering zal dan ook alles behalve tijdelijk zijn terwijl hij daar geen onderkomen heeft en nergens terecht kan, ook niet voor tijdelijk verblijf.

Verzoeker heeft van het overlijden van zijn ouders en de verlamming van zijn broer verschillende stukken voorgelegd. Hij heeft geen enkel contact meer met andere personen in Egypte.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met allé elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht allé aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, ... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie"

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. Verzoeker diende reeds verschillende procedures in tot het bekomen van verblijf.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om nadien eenvoudig te stellen dat men weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatrieerd en DVZ met hun integratie geen rekening houdt.

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten voile te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, een tewerkstelling te bekomen, in te zetten voor onze maatschappij,.....Men dient wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren en bijna zijn volledige meerderjarigheid in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze période en zijn integratie dient in overweging genomen te worden.

Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 25 jaar in Europa, voornamelijk in België, niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, duurzame verankering en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren legaal op ons grondgebied heeft verbleven. Dit wordt tevens niet ontkend. Er wordt slechts gesteld dat deze procedures een zekere behandelingstermijn nodig hebben en lijk niet bepaald werd binnen welke termijn deze aanvragen dienen afgehandeld te worden. Het is zelfs zeer onredelijk om dit aan verzoeker te verwijten en/of hem dit kwalijk te nemen want eens een aanvraag in België werd ingediend, dient hij ook in België te verblijven. Indien hij zich naar het buitenland begeeft, zal zijn aanvraag zonder voorwerp bevonden worden en zal deze aanvraag worden afgesloten. Het is vanzelfsprekend dat verzoeker gedurende deze termijn in België verblijft en van deze tijd gebruikt maakt om zijn integratie binnen de gemeenschap uit te breiden. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar zijn land van herkomst. Men stelt dat hij op kennissen kan terugvallen om niet onder de armoedegrens te vallen, doch hij heeft reeds 25 jaar geleden het land van herkomst verlaten en heeft er geen enkel contact. Hij kan ook niet meer bij zijn ouders terecht want verzoeker legde reeds de bewijzen van hun overlijden voor.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met de période waarin hij legaal verbleven heeft in België. Ook in die période heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft een vaste tewerkstelling gehad toen dat werd toegelaten.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Schending van art. 8 van het EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2 . Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 25 jaar niet meer geweest. Verzoeker bewaart een visum voor de Schengenzone in 1998 en kwam in 2004 toe in België. Beide ouders van verzoeker zijn overleden. Bovendien is zijn broer, die wel nog in Egypte verblijft, verlamd aan zijn onderbenen waardoor ook hij niet voor verzoeker kan instaan.

Met de rest van zijn familie heeft hij geen contact meer en zou bij hen dus ook niet terecht kunnen.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostnrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat Hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁷ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient

men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.⁸ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 25 jaar geleden naar Europa en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf, reeds meer dan 25 jaar. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hij een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks alle tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

3. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen meer dan 25 jaar in Europa, en in 2004 naar België.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 F.VRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Ais hij dient terug te keren naar Egypte, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Hiervan wordt gemotiveerd dat verzoeker zich kan richten tot kennissen gezien hij 33 jaar in Egypte heeft verbleven. Dit is andermaal een bewijs dat men het dossier niet onderzocht heeft en geen rekening heeft gehouden met alle elementen en de feitelijke situatie want client heeft reeds op 28 jarige leeftijd zijn land verlaten en ondertussen verstreken en reeds 25 jaar sinds verzoeker Egypte heeft verlaten. Hij heeft geen enkel contact meer met deze personen. Bovendien zijn zijn ouders reeds overleden en is zijn broer verlamd; het mag dan ook duidelijk zijn dat hij op niemand meer kan terugvallen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 25 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest Verwerende partij dient rekening te houden met allé elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

4 . Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en de taal geleerd.

Hij verblijft ondertussen bijna 25 jaar in Europa en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden.

Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij bekwaam reeds verblijf in België.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt! Zijn legaal verblijf dient wel degelijk in overweging genomen worden.

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, doorgedreven integratie en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illégale status te geraken.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

- 1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
- 2 ° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
- 3 ° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 4 ° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en zijn legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielpprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van allé aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al 25 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen dat verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, alsook artikelen 3 en 8 EVRM flagrant schendt."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar verzoekende partij de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur voldoet aan voorgaande niet en het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.9. Verzoekende partij herhaalt dat zij al meer dan 25 jaar niet meer in het herkomstland is geweest en dat zij aldaar niemand meer heeft om voor haar in te staan. Naast de vaststelling dat verzoekende partij niet betwist dat zij – voor haar komst naar Europa – jarenlang in het herkomstland heeft verbleven en aldaar geboren en getogen is (haar betoog dat zij enkel als kind in het herkomstland verbleven heeft is in strijd met de gegevens van het administratief dossier) - zodat kan aangenomen worden dat zij nog banden heeft met haar herkomstland, minstens maakt zij met haar betoog over het overlijden van haar ouders en de verlamming van haar broer niet aannemelijk dat een jarenlang verblijf in het buitenland elke band met het herkomstland doorbreekt (zie ook EHRM, *Vasquez v. Switzerland*, Application no. 1785/08, 26 november 2013, § 49: *“The Court points out that the applicant arrived in Switzerland as an adult aged twenty-seven. Unlike in Emre (cited above), he spent his childhood in his home country, Peru, where he received school education. (...) While the Court is prepared to accept that the applicant's ties to his country of origin might have weakened after all the years spent in Switzerland, it is of the view that the applicant would have retained some social and cultural, including linguistic, ties as well as family ties”* eigen vertaling: Het Hof benadrukt dat de verzoekende partij in Zwitserland aankwam als een volwassene van 27 jaar. Anders dan in *Emre* spendeerde zij haar kindertijd in het thuisland waar zij scholing genoot. (...) Waar aangenomen kan worden dat de banden met het thuisland na jarenlang verblijf in Zwitserland verzwakt zijn, meent het Hof dat de verzoekende partij toch enige sociale en culturele, inclusief linguïstische banden alsook familiebanden heeft behouden, gaat verzoekende partij er ook aan voorbij dat verwerende partij erop gewezen heeft dat: *“Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren, dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en dat hij bij een terugkeer in armoede zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat een vreemdeling een zeer groot deel van zijn leven heeft doorgebracht in het herkomstland alsook dat hij zich kan wenden tot Fedasil en IOM voor ondersteuning bij terugkeer, de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij met haar jarenlang illegaal verblijf in België niet aantoonde dat zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland omdat zij anders dreigt in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partij die 52 jaar is en die perfect in staat bleek om op zelfstandige wijze naar Europa te reizen en ondanks haar illegale verblijfssituatie alhier zich weet te beredderen (zij stelt immers in haar aanvraag zelfstandig te zijn en alleen te wonen) toont geenszins aan waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland alwaar zij in een legale situatie en dus zekere situatie zal zitten waar zij legaal kan werken en op die manier in haar

levensonderhoud voorzien, al dan niet mits hulp van de organisaties waarvan de verwerende partij melding maakt. Zo blijkt trouwens uit haar voorgelegde Egyptische paspoort afgeleverd op 30 maart 2015 dat haar beroep “ELECTRICIAN” is en heeft zij blijkens het administratief dossier ook een curriculum vitae voorgelegd waarin zij aangaf in 2000 het beroep van bakker te hebben uitgeoefend. Haar werkbereidheid zoals deze tot uiting komt in de aanvraag kan zij inzetten in het land van herkomst. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in het herkomstland niet zou kunnen voorzien in haar basisbehoeften.

2.9. Waar verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden vormen wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd: *“De overige aangehaalde elementen (zijn langdurig verblijf, dat betrokkene de afgelopen jaren intensief geïntegreerd is in onze maatschappij en onze waarden en normen respecteert, zijn excellente inburgering, dat hij heel vlot Nederlands spreekt, dat hij zelfstandig is en thans alleen woont, dat hij waar dit mogelijk was op een positieve manier heeft bijgedragen aan onze maatschappij, dat hij een groot netwerk aan vrienden en kennissen heeft opgebouwd en dat hij bij veel instanties gekend (en geliefd) is, dat zijn motivatie groot is, dat hij verder zelfstandig wil verder kunnen leven en absoluut niet afhankelijk wil zijn van de overheid, het voorgelegde deelcertificaat open module wiskunde door centrum basiseducatie Antwerpen dd. 13.06.2012, het getuigschrift van Nederlandse taallessen open school antwerpen dd. juni 2011, de inschrijving bij centrum voor basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2010-2011 in de opleiding alfabetisering Nederlands tweede taal – Latijns schrift richtgraad 1 en module NT2 Alfa Waystage 12, de inschrijving bij centrum voor basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2011-2012 in les BE open modules en module open module 20 LT, alsook voor Nederlandse taal – richtgraad 1 module BE NT2, de documenten waarop de lesdagen en –uren vermeld staan, het document met 4 afspraken bij het OLC in februari en maart 2013, het document van augustus 2011 waarin staat dat betrokkene een rekentest heeft afgelegd, de verklaring van niveaubepaling van het Huis van het Nederlands dd. 30.11.2009, de weigering van inschrijving voor een cursus Nederlands bij het Huis van het Nederlands dd. 15.01.2014, dat hij werkbereid is, een arbeidscontract uit 2018) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, integratie en werkbereidheid buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog, waar zij er ook op wijst dat rekening moet gehouden worden met de integratie die in 2011 al bevestigd werd door de dienst vreemdelingenzaken, (daargelaten de vaststelling dat uit de afwijzingsbeslissing van 24 mei 2012 reeds geoordeeld werd dat de integratie en opgebouwde banden met België niet opwegen tegen de banden met het herkomstland zodat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt niet zonder meer haar integratie werd aanvaard), echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve

overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat integratie en langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaken en verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt, herhaalt de Raad dat het aan de verwerende partij toekomt de opgeworpen argumenten waarom men niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze argumenten effectief blijken te geven van bijzondere moeilijkheden om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de bewoordingen van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet dat stelt: “*Onverminderd de andere elementen van de aanvraag (..)*” hetgeen net de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden benadrukt. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen waar zij stelt dat enkel de opgesomde elementen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet aanleiding kunnen geven tot een onontvankelijke beslissing wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Met haar betoog voorts dat erop neerkomt dat de verwerende partij niet motiveert waarom de integratie-elementen geen reden tot verblijf kunnen zijn, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat dergelijke beoordeling niet moet gemaakt worden in het kader van een ontvankelijkheidsonderzoek. In dat kader moet de verwerende partij enkel nagaan of verzoekende partij elementen heeft aangehaald die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Naast de vaststelling dat verzoekende partij onterecht voorhoudt dat zij periodes legaal in België heeft verbleven, immers maakt het indienen van humanitaire verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins dat zij in afwachting van de behandeling daarvan een rechtmatige verwachting kon koesteren dat zij legaal op het grondgebied kon verblijven en de enige aanvraag die ontvankelijk werd verklaard op 19 april 2011 reeds op 24 mei 2012 ongegrond werd verklaard zodat haar verblijf slechts gedurende iets meer dan een jaar niet illegaal maar precair was, blijkt voorts ook nergens uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij het de verzoekende partij *an sich* ten kwade duidt dat zij zich geïntegreerd heeft. De verwerende partij heeft immers oog voor de elementen die de verzoekende partij aanvoert als integratie maar zij wijst er niet kennelijk onredelijk op dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan waarom het gegeven dat zij tijdens haar illegaal verblijf in België zich geïntegreerd heeft haar verhindert terug te keren naar het herkomstland. Zoals duidelijk blijkt verblijft verzoekende partij illegaal in België, werkt zij niet en kan zij ook niet werken omwille van haar illegale verblijfstoestand zodat zij geenszins gewag kan maken van professionele banden in België die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Ook met het argument dat zij een groot netwerk heeft aan vrienden en kennissen slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat deze sociale banden van die aard zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, temeer zij gebruik kan maken van moderne communicatiemiddelen om contacten met haar sociale banden te onderhouden.

Waar zij voorts nog voorhoudt dat zij niet terug kon naar haar herkomstland omwille van de aanvragen die ze had aangediend omdat deze anders zonder voorwerp zouden verklaard worden en het logisch is dat zij zich gedurende die periode ook geïntegreerd heeft, gaat zij er compleet aan voorbij dat zij pas een eerste regularisatieaanvraag heeft ingediend op 7 december 2009, dit is na - blijkens haar verklaringen - vijf jaar illegaal verblijf, en dat deze aanvraag op 24 mei 2012 ongegrond werd verklaard en haar tevens het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten. Ondanks het gegeven dat haar nogmaals op 22 december 2014 en 18 juli 2015 bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven en alle beroepen tegen deze beslissingen werden verworpen, persisteerde verzoekende partij echter in illegaal verblijf om dan, bijna zes jaar later, nog eens een poging te ondernemen om haar verblijf te regulariseren. Ook deze poging resulteerde in een negatieve beslissing op 7 juni 2018. Desondanks legde de verzoekende partij dit weer naast zich neer om dan opnieuw op 8 juli 2019 een aanvraag in te dienen, die tevens onontvankelijk werd verklaard op 21 september 2020. Zij kan zich bezwaarlijk verschuilen achter het indienen van aanvragen om te verantwoorden waarom zij persisteert in illegaal verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie aan de verwerende partij op te dringen als een *fait accompli*. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij duidelijk gemotiveerd heeft waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekende partij doet daar met haar betoog geen afbreuk aan.

Met haar voorts hypothetisch betoog dat zij – indien zij de aanvraag in het buitenland indient – geen kans maakt op een verblijfsvergunning, slaagt zij er verder hoe dan ook niet in aan te tonen dat de verwerende partij de elementen die aangevoerd werden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te verantwoorden op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10.1. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op gezinsleven maar zij gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd heeft dat zij niet aantoonde dat zij familieleden heeft die in België verblijven. Met haar betoog dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Egypte waarop zij kan terugvallen doet de verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij in België een gezins- of familieleven heeft, laat staan een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij toont dan ook geenszins aan dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen een inbreuk zou vormen op haar gezins- of familieleven. Op dat vlak toont zij geen schending van artikel 8 EVRM aan. De Raad ziet voorts niet in waarom de bestreden beslissing haar zou verhinderen om een gezins- of familieleven te ontwikkelen in het herkomstland.

2.10.2. Wat betreft haar privéleven stelt de Raad vooreerst vast dat de verwerende partij motiveert dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig privéleven voorligt, oordeelt de verwerende partij dat het privéleven niet geschonden wordt daar het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen. Zij wijst erop dat de sociale banden kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar een *“grote vrienden- en kennissenkring”* die zij in België heeft opgebouwd. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens haar verklaringen pas in 2004 naar België gekomen toen zij reeds 34 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf en heeft zij ook nooit op legale wijze kunnen werken. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag voorgelegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.10.3. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar voorgehouden sociale banden niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in Egypte.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Verzoekende partij maakt wat ook wat betreft haar recht op privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.11. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt.

2.12. In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene beweert dat dit artikel zal geschonden worden omdat hij meent in armoede terecht te zullen komen indien hij dient terug te keren, omdat hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen, omdat hij er nergens meer terecht zou kunnen en omdat hij in de onmogelijkheid verkeert om daar bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zijn beide ouders zouden overleden zijn en zijn broer verlamd zou zijn aan de onderbenen waardoor hij niet voor hem kan instaan. Betrokkene legt enkele documenten ter staving van deze beweringen voor. Met de rest van zijn familie beweert hij geen contact meer te hebben en hij zou ook niet bij hen terecht kunnen. Dit is echter een blote bewering. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren, dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en dat hij bij een terugkeer in armoede zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij in het herkomstland niet in haar basisbehoeften zal kunnen voorzien waardoor een schending dreigt van artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt dat wanneer blijkt dat een vreemdeling een zeer groot deel van zijn leven heeft doorgebracht in het herkomstland alsook dat hij zich kan wenden tot Fedasil en IOM voor ondersteuning bij terugkeer, de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk oordeelt dat verzoekende partij met haar jarenlang illegaal verblijf in België niet aantoonde dat zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland omdat zij anders dreigt in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partij die 52 jaar is en die perfect in staat bleek om op zelfstandige wijze naar Europa te reizen en ondanks haar illegale, minstens preciaire verblijfssituatie alhier zich weet te beredderen (zij stelt immers in haar aanvraag zelfstandig te zijn en alleen te wonen) toont geenszins aan waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland alwaar zij in een legale situatie en dus zekere situatie zal zitten waar zij legaal kan werken en op die manier in haar levensonderhoud voorzien, al dan niet mits hulp van de organisaties waarvan de verwerende partij melding maakt.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België – hetgeen niet aangetoond is aangezien aangenomen kan worden dat de illegale verblijfstoestand in België net maakt dat verzoekende partij hier een onzeker bestaan heeft in tegenstelling tot een verblijf in het herkomstland waar zij op legale wijze kan deelnemen aan ondermeer de arbeidsmarkt - op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S./België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er eventueel aanzienlijk zouden op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Dat zij zich voorts zou moeten verantwoorden in Egypte aangaande haar jarenlang verblijf in Europa wordt op geen enkele manier concreet onderbouwd, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij dit argument als dusdanig niet heeft opgeworpen in de aanvraag en de verwerende partij hier dan ook geen rekening mee kon houden.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.14. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Waar zij nog verwijst naar elementen die volgens haar - zoals zou blijken uit Kruispunt-Migratie.be buitengewone omstandigheden zijn - herhaalt de Raad dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zijn individuele merites wordt beoordeeld en het aan de verwerende partij toekomt te beoordelen of verzoekende partij in haar aanvraag inderdaad blijkt gegeven van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in Egypte in te dienen, hetgeen blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing niet het geval is en verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid of feitelijke onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

2.15. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.16. Verzoekende partij voert volgende middelen in haar verzoekschrift aan tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

"IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Egypte.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofd de van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T, Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft zijn land op jonge leeftijd verlaten en heeft hier, in België, in allé veiligheid zijn leven opgebouwd. Hij vroeg destijds een visum aan en kwam zo, in 1998, naar de Schengenzone. Hij verblijft dan ook reeds 25 jaar in Europa en sinds 2004 in België. Hij heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen géïntegreerd. Hij is reeds meer dan 25 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Zijn ouders zijn overleden. Hij heeft er enkel nog een broer en die is verlamd. Hij kan er dan ook op niemand rekenen om voor hem in te staan, ook niet tijdelijk. Er wordt gemotiveerd dat hij in Egypte, gezien de tijd dat hij ginds heeft verbleven, nog wel personen zou hebben waarop hij kan terugvallen. Dit is een blote bewering van verwerende partij. Men kan niet zonder meer veronderstellen dat verzoeker nog vrienden en/of familie zou hebben die, zonder enig contact in 25 jaar, hem wel zouden opvangen indien hij terugkeert naar Egypte. Hij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en is dan ook volledig vervreemd van de mensen die hij heeft achtergelaten. Indien men hier de afweging maakt zoals men in andere dossiers pleegt te doen kan makkelijk worden vastgesteld dat hij hier het overgrote deel van zijn meerderjarigheid heeft doorgebracht en voornamelijk als kind in Egypte heeft verbleven.

Verzoeker heeft ook meerdere jaren legaal verblijf gehad waardoor hij de kans had om te werken en zich volledig te integreren in België, wat hij ook deed.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en werkbereidheid zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Egypte te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

De duurzame verankering werd reeds aangetoond in 2011, mede daarom werd door DVZ meegedeeld dat verzoeker zou worden ingeschreven in het vreemdelingenregister (BIVR geldig voor 1 jaar), onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B.

Meer dan tien jaar later weigert men rekening te houden met de buitengewone omstandigheden en de duurzame verankering en stelt men dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, doch dit is slechts in het geval hij een verblijf of visum bekomt om nadien terug te keren, Verzoeker zou in zijn land van herkomst nog vrienden hebben, volgens verwerende partij, wat allesbehalve de waarheid is. Men weigert nu al rekening te houden met zijn integratie en duurzame verankering, hoewel dit reeds door DVZ werd bevestigd in 2011 en verzoeker meent dan ook geen kans te hebben om er een positief antwoord te bekomen op een aanvraag tot verblijf, indien hij dit in het buitenland zou indienen. Zijn verwijdering zal dan ook alles behalve tijdelijk zijn terwijl hij daar geen onderkomen heeft en nergens terecht kan, ook niet voor tijdelijk verblijf.

Verzoeker heeft van het overlijden van zijn ouders en de verlamming van zijn broer verschillende stukken voorgelegd. Hij heeft geen enkel contact meer met andere personen in Egypte.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met allé elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

//

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "10 Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, ... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. Verzoeker diende reeds verschillende procedures in tot het bekomen van verblijf.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om nadien eenvoudig te stellen dat men weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatrieerd en DVZ met hun integratie geen rekening houdt.

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten voile te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, een tewerkstelling te bekomen, in te zetten voor onze maatschappij,.....Men dient wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren en bijna zijn volledige meerderjarigheid in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze periode en zijn integratie dient in overweging genomen te worden.

Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 25 jaar in Europa, voornamelijk in België, niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, duurzame verankering en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren legaal op ons grondgebied heeft verbleven. Dit wordt tevens niet ontkend. Er wordt slechts gesteld dat deze procedures een zekere behandelingstermijn nodig hebben en dat er wettelijk niet bepaald werd binnen welke termijn deze aanvragen dienen afgehandeld te worden. Het is zelfs zeer onredelijk om dit aan verzoeker te verwijten en/of hem dit kwalijk te nemen want eens een aanvraag in België werd ingediend, dient hij ook in België te verblijven. Indien hij zich naar het buitenland begeeft, zal zijn aanvraag zonder voorwerp bevonden worden en zal deze aanvraag worden afgesloten. Het is vanzelfsprekend dat verzoeker gedurende deze termijn in België verblijft en

van deze tijd gebruikt maakt om zijn integratie binnen de gemeenschap uit te breiden. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie"

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar zijn land van herkomst. Men stelt dat hij op kennissen kan terugvallen om niet onder de armoedegrens te vallen, doch hij heeft reeds 25 jaar geleden het land van herkomst verlaten en heeft er geen enkel contact. Hij kan ook niet meer bij zijn ouders terecht want verzoeker legde reeds de bewijzen van hun overlijden voor.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met de période waarin hij legaal verbleven heeft in België. Ook in die période heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft een vaste tewerkstelling gehad toen dat werd toegelaten.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 25 jaar niet meer geweest. Verzoeker bewaart een visum voor de Schengenzone in 1998 en kwam in 2004 toe in België. Beide ouders van verzoeker zijn overleden. Bovendien is zijn broer, die wel nog in Egypte verblijft, verlamd aan zijn onderbenen waardoor ook hij niet voor verzoeker kan instaan.

Met de rest van zijn familie heeft hij geen contact meer en zou bij hen dus ook niet terecht kunnen.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbe t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.

Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹² Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹³ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven met. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.¹⁴ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁵ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.¹⁶ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.¹⁷ Het privéleven bestaat uit de optelsom van allé banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 25 jaar geleden naar Europa en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf, reeds meer dan 25 jaar. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hier een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks allé tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

IV .3. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen meer dan 25 jaar in Europa, en in 2004 naar België.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.¹⁸ Als hij dient terug te keren naar Egypte, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Hiervan wordt gemotiveerd dat verzoeker zich kan richten tot kennissen gezien hij 33 jaar in Egypte

heeft verbleven. Dit is andermaal een bewijs dat men het dossier niet onderzocht heeft en geen rekening heeft gehouden met allé elementen en de feitelijke situatie want client heeft reeds op 28 jarige leeftijd zijn land verlaten en ondertussen verstreken en reeds 25 jaar sinds verzoeker Egypte heeft verlaten. Hij heeft geen enkel contact meer met deze personen. Bovendien zijn zijn ouders reeds overleden en is zijn broer verlamd; het mag dan ook duidelijk zijn dat hij op niemand meer kan terugvallen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 25 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met allé elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, alsook artikelen 3 en 8 EVRM flagrant schendt.”

2.17. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.18. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.20. Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

2.21. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen haar argumenten herhaalt zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Evenwel heeft de verzoekende partij met haar betoog geenszins een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing die eveneens dienstig geldt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

2.22. Zoals voorts onomstotelijk blijkt heeft zij via haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij kunnen inlichten over alle elementen die zij nuttig achtte en waaruit volgens haar blijkt dat zij niet terug kan naar het herkomstland. De verwerende partij heeft deze aanvraag behandeld alvorens over te gaan tot het treffen van het bestreden bevel. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

2.23. De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER